

Η ΕΚΚΟΠΕΙΣΑ ΧΕΙΡ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Μεταφρασθέν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ΥΠΟ

Δ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

Πέντε πλούσιοι ἔμποροι Ἕλληνες, ὠδήγουν πολυάριθμον ἐμπορικὴν συνοδίαν εἰς Μέκκαν, καὶ ὅπως ἀποφύγῃσι τὴν τῆς ἀναβάσεως τῆς ἐρήμου ἀηδίαν, συνεφώνησαν ἵνα ἕκαστος τούτων ἀλληλοδιαδόχως, εἰς ἕκαστον σταθμὸν, διηγήθῃ τὴν ἱστορίαν του. Ὅταν ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ ἑνὸς τούτων Ζαλεκιοῦς ὀνομαζομένου, διηγήθη τὰ ἑξῆς.

Ἐγεννήθην εἰς Κωνσταντινούπολιν· ὁ πατήρ μου ἦτο διερμηνεὺς καὶ προσέτι μετήρχετο ἐμπόριον ἀρκετὰ ἐπικερδὲς ἀρωμάτων καὶ ὑφασμάτων μεταξωτῶν. Μοὶ ἔδωκε καλὴν ἀνατροφὴν, ἥς τὴν φροντίδα συνεμερίσθη καὶ τις τῶν ἱερέων μας. Ἡ πρώτη του σκέψις ὑπῆρξε νὰ μοὶ ἐμπιστευθῇ ἡμέραν τινα τὸ ἐμπόριόν του, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐδείκνυνον ἱκανότητα ἀνωτέραν τῆς ἀναγκαιούσης εἰς τὸ ἐμπόριον, μὲ προώρισε τῇ συμβουλῇ τῶν φίλων του διὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱατροῦ· διότι ὁ ἱατρὸς ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν ἦναι κάτοχος τῆς ἐπιστήμης ταύτης, πλειότερον τῶν ἀγυρτῶν δύναται νὰ πλουτίσῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐπειδὴ δὲ ἐσύχναζον εἰς τὴν οἰκίαν μας πλείστοι Γάλλοι, εἰς τούτων κατέπεισε τὸν πατέρα μου νὰ μ' ἀποστείλῃ εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ἰδίως εἰς Παρισίους, ὅπου ἠδυνάμην νὰ σπουδάσω καλλιτέρον τὴν ἱατρικὴν τέχνην καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ λύσῃ τὸ βαλάντιόν του καὶ ἐπεφορτίσθῃ αὐτὸς οὗτος νὰ μὲ λάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ ἀνεξόδως ὅταν θὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Γαλίαν· ὁ πατήρ μου, ὅστις ἐπίσης εἶχε ταξιδεύσει εἰς τὴν νεανικὴν του ἡλικίαν, παρεδέχθη τὴν πρότασιν ταύτην καὶ ὁ Γάλλος μοὶ εἶπεν ὅτι ἠδυνάμην νὰ ἦμαι ἕτοιμος πρὸς ἀναχώρησιν ἐντὸς τριῶν μηνῶν. Ποσῶς δὲν

μὲ ἐχαροποίησεν ἡ ἰδέα τοῦ νὰ ἴδω τόπους ξένους καὶ ἐκοπίασα πολὺ ἀναμένων τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὠφείλαμεν νὰ ἐπιβιβασθῶμεν. Τέλος ὁ προστάτης μου ἐτελείωσε τὰς ὑποθέσεις αἵτινες τὸν ἐκράτουν εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἠτοιμάσθη πρὸς ἀναχώρησιν.

Τὴν παραμονὴν τῆς τοσοῦτον ἐπιθυμητῆς ἡμέρας ὁ πατήρ μου μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸν κοιτῶνά του· ἐκεῖ εἶδον ἐπὶ τραπέζης ἐκτεθειμένους ὠραίους ἱματισμούς καὶ ὅπλα· ἀλλ' ὅ,τι πρὸ πάντων ἐπέσυρε τὰ βλέμματά μου, ἦτο μέγας σωρὸς χρυσοῦ, ὅμοιον τοῦ ὁποῦ οὐδέποτε εἶχον ἰδεῖ παρ' ἡμῖν· ὁ πατήρ μου τότε μὲ ἠσπάσθη καὶ μοὶ εἶπεν· Ἴδου, νίε μου· ἐνησχολήθην νὰ σοὶ προμηθεύσω ἐνδύματα διὰ τὸ ταξεῖδιόν σου· τὰ ὅπλα ταῦτα σοὶ ἀνήκουν· εἶναι αὐτὰ ἐκεῖνα ἅτινα ὁ πάππος σου μοὶ ἔδωκεν ὅταν ἀνεχώρησα διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Εἰσαι εἰς κατάστασιν νὰ τὰ φέρῃς, τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ μὴ κάμῃς χρῆσιν αὐτῶν οὐδέποτε ἐκτὸς ἐὰν προσβληθῇς. Ἐντοιαύτη περιπτώσει, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ μόνον, κτύπα ἰσχυρῶς καὶ ἀνδρείως. Ἡ παρουσία μου δὲν εἶναι μεγάλη· ἰδου αὐτὴ τὴν διμοίρασα εἰς τρία μέρη· τὸ ἐν σοὶ ἀνήκει, τὸ ἕτερον τὸ φυλάττω πρὸς συντήρησίν μου καὶ διὰ τὰς ἀνάγκας μου, ὡς πρὸς τὸ τρίτον, εἶναι ἱερὸν καὶ ἀπαρβίαστον καὶ θὰ σοὶ χρησιμεύσῃ ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης.

Τοιοιτοτρόπως ὠμίλησεν ὁ γέρον πατήρ μου καὶ δάκρυα ἔλαμψαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, προαισθανθεὶς ἴσως ὅτι δὲν ἔμελλον νὰ τὸν ἐπανίδω!

Τὸ ταξεῖδιόν μας ὑπῆρξεν εὐτυχές, καὶ τὴν ἕκτην ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μας ἡμέραν ἐφθάσαμεν εἰς Παρισίους. Ὁ Γάλλος φίλος μου μοὶ ἐνοικίασε δωμάτιόν τι καὶ μ' ἐσυμβούλευσε νὰ οἰκονομῶ τὰ χρήματά μου, ἅτινα δὲν ὑπερέβαινον τὰς δύο χιλιάδας σκούδων. Ἐξῆσα τρία ἔτη εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην πρωτεύουσάν καὶ ἔμαθα ἐκεῖ πᾶν ὅ,τι ὀφείλει νὰ μάθῃ εἰς καλὸς ἱατρὸς, ἀλλὰ θὰ ἐψευδόμην ἐὰν ἔλεγον, ὅτι ἡ εἰς Παρισίους διαμονή μου ὑπῆρξε δι' ἐμὲ διαμονή

εὐάρεστος, διότι τὰ ἤθη τοῦ ἔθνους τούτου δὲν μοι ἤρεσκον. Μόλα ταῦτα ἀπήντησα ἐκεῖ καλοὺς τινὰς φίλους, νέους ὡς ἐγὼ καὶ εὐγενοὺς καρδίας.

Ἐν τούτοις ἡ νοσταλγία ἔλαβεν ἐν ἐμοὶ κράτος ἀκαταμάχητον. Ἀπὸ τῆς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀναχωρήσεώς μου δὲν ἔλαβον καμμίαν περὶ τοῦ πατρός μου εἰδησιν· τοῦτο ὑπῆρξε δι' ἐμὲ ἀφορμὴ ἧς ἐδραξάμην μετὰ προθυμίας διὰ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πατρίδα μου. Ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην πρεσβεία τις ἠτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς Γαλλίας διὰ τὴν Πύλην· προσεκολληθῇν εἰς αὐτὴν ὡς χειρουργὸς καὶ τοιοῦτοτρόπως κατευοδώθῃν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Εὗρον τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός μου κατὰ κλειστοῦ, καὶ οἱ γείτονες ἐκπληκτοὶ ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει μου, μὲ εἰδοποίησαν ὅτι ὁ πατήρ μου ἀπέθανε πρὸ τριῶν μηνῶν, καὶ ὁ ἱερεὺς ὅστις μὲ ἀνέθρεψε μοι ἔφερε τὴν κλεῖδα τῆς οἰκίας.

Μόνος εἰς τὸ ἐξῆς καὶ ἐγκαταλελειμμένος, εἰσῆλθον εἰς τὴν ἔρημον ταύτην κατοικίαν, ὅπου τὸ πᾶν εὐρίσκετο ἀκόμῃ, ὡς ὁ πατήρ μου τὸ ἀφῆκε! Τὸ πᾶν ἐκτὸς τοῦ χρυσοῦ, ὃν ὑπεσχέθη νὰ ἀποταμιεύσῃ δι' ἐμέ· ὁ ἱερεὺς ἐξετασθεὶς παρ' ἐμοῦ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, κλίνας μοὶ ἀπεκρίθη· «Ὁ πατήρ σου ἀπέθανεν ὡς ἅγιος ἄνθρωπος ἀφιερῶσας τὸν χρυσόν του εἰς τὴν ἐκκλησίαν.» Τοῦτο δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸ ἐννοήσω. Ἀλλὰ τί νὰ πράξω; δὲν εἶχον κανένα μάρτυρα ὅπως ἀντιτάξω εἰς τὸν ἱερέα, καὶ ὥφειλον νὰ εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν ὅτι δὲν ἐθεώρησε προσέτι ὡς ἀφιέρωμα τὴν οἰκίαν καὶ τὰ ἐμπορεύματα τοῦ πατρός μου! Ἦτο ἡ πρώτη ἐπελθοῦσά μοι δυστυχία, ἀλλὰ κατόπιν ἡ τύχη μ' ἐπληξεν ἀλληλοδιαδόχως! Ἡ ἱατρικὴ μου φήμη δὲν διεδόθη, διότι ἐθεώρουν αἰσχρὸς μου νὰ μετέλθω τὸν ἀγύρτην καὶ πράγμα τι πρὸ πάντων μοὶ ἔλειπεν· ἡ σύστασις τοῦ πατρός μου, ἣτις θὰ μοὶ ἐχρησίμευεν ὡς εἰσοδος εἰς τὰς περιφανέστερας οἰκογενείας, ἐνῶ τότε αἱ οἰκογένειαι αὗται οὐδ' ἐσκέπτοντο τὸν δυ-

στυχῇ Ζαλεκιούς. Ἀφ' ἑτέρου τὸ ἐμπόριον τοῦ πατρός μου δὲν εἶχε πλέον πέρασιν, οἱ παλαιοὶ ἀγορασταὶ διεσπάρησαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός μου καὶ ἐχρειάζετο χρόνος ὅπως νέα πελατεία σχηματισθῇ.

Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν ἀπηλπίζομην σκεπτόμενος τὴν θέσιν μου, ἀνεπόλησα ὅτι συνεχῶς ἔβλεπον εἰς Γαλλίαν πολλοὺς ὁμοεθνεῖς μου διατρέχοντας τὴν πόλιν καὶ ἐκθέτοντας ἐπὶ τῶν ὁδῶν τὰς πραγματείας των. Ἐνεθυμήθην ὅτι ἡγόραζον προθύμως ἀπὸ τοὺς ξένους τούτους ἐμπόρους, κυρίως διότι ἦσαν ξένοι, ὅθεν ἐσυμπέρανα ὅτι τοιοῦτον ἐμπόριον ἠδύνατο ν' ἀποφέρῃ σημαντικὰς ὠφελείας καὶ πάραυτα ἡ ἀπόφασίς μου ἐσχηματίσθη· ἐπώλησα τὴν πατρικὴν μου οἰκίαν, καὶ μέρος τοῦ ἐκ τῆς πωλήσεως κέρδους κατέθεσα εἰς χεῖρας δεδοκιμασμένου φίλου, διὰ δὲ τοῦ ὑπολοίπου ἡγόρασα πᾶν ὅ,τι εἰς Γαλλίαν ἦτο σπάνιον, σάλια, μέταξαν, παχύμυρα καὶ ἔλαια, εἶτα ἔλαβον θέσιν ἐπὶ πλοίου ἀναχωροῦντος, καὶ διὰ δευτέραν φοράν ἐκίνησα διὰ τὴν Γαλλίαν.

Μόλις διηλθον τὸ στενὸν τῶν Δαρδανελίων καὶ ἡ τύχη ἐφάνη εὐνοοῦσά με· ὁ πλοῦς μας ὑπῆρξε βραχὺς καὶ εὐτυχής· διατρέξας δὲ τὴν Γαλλίαν ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, παντοῦ εὗρον εὐκόλουν καὶ ἐπικερδῇ ἐξόδουσιν τῶν ἐμπορευμάτων μου· ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως φίλος μου, ἀκαταπαύστως μοὶ ἔπεμπε νέας προμηθείας καὶ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἡ κατάστασίς μου ἐβελτιοῦτο. Ὅταν οἰκονόμησα ἄρκετὰ ὥστε νὰ πιστεύσω ὅτι ἠδυνάμην νὰ ἀποπειραθῶ μεγαλειτέρας ἐπιχειρήσεις, ἀνεχώρησα φέρων καὶ τὰ ἐμπορεύματά μου εἰς Ἰταλίαν. Πράγμα τι τὸ ὁποῖον ὀφείλω ἐνταῦθα νὰ εἶπω καὶ τὸ ὁποῖον μοὶ ἐχορήγησεν οὐκ ὀλίγα χρήματα, εἶναι τὸ ὅτι ἔθεσα εἰς χρῆσιν τὰς ἱατρικὰς μου γνώσεις· μόλις ἔφθانون εἰς πόλιν τινὰ, καὶ πάραυτα δι' εἰδοποιήσεως ἀνήγγελλον ὅτι ἀφίκετο πρὸ ὀλίγου Ἕλληνας ἱατροὺς, ὅστις ἐπετύγχανε πλείστας θεραπειάς, καὶ τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι τὸ

βάλσαμόν μου καὶ τὰ φάρμακα μοὶ ἔχο-
ρήγουν οὐκ ὀλίγα φλωρία. Τοιουτοτρόπως
ἔφθασα ἐπὶ τέλους εἰς Φλωρεντίαν.
Προτιθέμενος νὰ διαμείνω ἐκεῖ ἐπὶ πο-
λὺ, ἀφ' ἐνὸς διότι ἡ πόλις μοὶ ἤρεσκε
πολὺ, καὶ ἀφ' ἑτέρου διότι ἤθελα νὰ
ἀναπαυθῶ ἐκ τῶν κόπων τῶν ταξειδίων
μου, ἐνοικίασα ἐργαστήριόν τι εἰς τὴν
συνοικίαν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, καὶ οὐ-
χὶ μακρὰν αὐτοῦ εἰς ξενοδοχεῖόν τι δύο
ώραία δωμάτια, ἔχοντα καὶ ἐξώστην,
ταῦτοχρόνως δὲ ἤρχισα τὰς εἰδουποιή-
σεις μου, αἵτινες μὲ ἀνῆγγελλον ὡς ἰα-
τρὸν καὶ ἐν ταύτῳ ὡς ἔμπορον. Μόλις
ἤνοιξα τὸ ἐργαστήριόν μου καὶ οἱ ἀγο-
ρασταὶ ἔσπευδον σωρηδόν, καὶ μολονότι
αἱ τιμαὶ τὰς ὁποίας ὥρισα ἦσαν ὀλίγον
ὑψωμένα ἐπώλουν ὅμως περισσότερα
τῶν ἄλλων, χάρις εἰς τοὺς εὐαρέστους
καὶ εὐγενεῖς τρόπους μου μετὰ τῶν πε-
λατῶν μου.

Τέσσαρες ἡμέραι παρήλθον ἀφ' ὅτου
ἐγκατεστάθην εἰς Φλωρεντίαν καὶ ἔζων
ἐκεῖ κατὰ τὴν ἀρέσκειάν μου, ὅτε ἐσπέ-
ραν τινὰ, ἐνῶ ἤτοιμαζόμεν νὰ κλείσω
τὸ ἐργαστήριόν μου, καὶ κατὰ τὴν συν-
ῆθειάν μου νὰ κάμω τελευταίαν τινὰ
ἀναθεώρησιν τῶν ἐμπορευμάτων μου,
εὗρον ἐντὸς κυτίου γραμμάτιον ὅπερ δὲν
ἐνθυμούμην νὰ εἶχον θέσει ἐκεῖ. ἤνοιξα
τὸ γραμμάτιον τοῦτο καὶ εἶδον ὅτι μὲ
προσεκάλουν νὰ παρευρεθῶ τὴν ἰδίαν
ἐκείνην ἐσπέραν περὶ τὴν δωδεκάτην ἐπὶ
τῆς γεφύρας τῆς καλουμένης «Γηραιὰ
γέφυρα.» Ἐζήτησα ἐπὶ πολὺ ἐν τῇ μνή-
μῃ μου ποῖον νὰ ἦτο τὸ πρόσωπον, τὸ
ὁποῖον μοὶ ἔδιδε τὴν συνέντευξιν ταύ-
την, ἀλλ' οὐδένα ἐγνώριζα εἰς Φλωρεν-
τίαν καὶ ἤρχισα νὰ σκέπτομαι ὅτι θὰ
ἦτο ἴσως ἄνθρωπος ἐπιθυμῶν νὰ μὲ
ὁδηγήσῃ πλησίον ἀσθενοῦς, ὅπως μοὶ
συνέβη κυλλάκις, καὶ ἀπεφάσισα νὰ
παρευρεθῶ εἰς τὸν προσδιορισθέντα τό-
πον. Ἐν τούτοις διὰ πᾶσαν ἀσφάλειαν,
ὥπλισθην διὰ τοῦ ξίφους τὸ ὁποῖον ὁ
πατήρ μου μοὶ εἶχε δώσει ἄλλοτε, καὶ
πλησιάσαντος τοῦ μεσωνυκτίου ἐκίνησα
καὶ δὲν ἐβράδυνα νὰ φθάσω εἰς τὴν πα-
λαιὰν γέφυραν.

Ἡ γέφυρα αὕτη ἦτο παντελῶς ἔρη-
μος καὶ ἀπεφάσισα νὰ περιμένω τὸ
πρόσωπον ὅπερ μοὶ ἔδωκε τὴν συνέντευ-
ξιν ταύτην. Ἡ νύξ ἦτο ψυχρὰ, ἡ σελή-
νη ἔλαμπε μὲ ὅλην αὐτῆς τὴν λαμπρό-
τητα καὶ ἔβλεπον αὐτὴν ὑπὸ τοὺς πό-
δας μου ἐντὸς τῶν ὑδάτων τοῦ Ἄρνου,
ἅτινα ἐσπινθηροβόλουν μακρὰν. Αἴφνης
μεσονύκτιον κτυπᾷ εἰς τὸ ὠρολόγιον τῆς
ἐκκλησίας τῆς πόλεως· καὶ στραφεῖς
εἶδον ὄρθιον ἐνώπιόν μου ἄνδρα ὑψηλοῦ
ἀναστήματος, ὅλον περιτετυλιγμένον δι'
ἐρυθροῦ μανδύου, τοῦ ὁποίου μίαν ἄκραν
ἐκράτει ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Κατὰ πρῶτον ἐτρόμαξα διὰ τὸ αἰφνί-
διον τῆς ἐμφανίσεως ταύτης· ἀλλὰ συν-
ελθὼν πάραυτα, ἔλαβα πρῶτος τὸν λό-
γον· «ἐὰν ἦσθε, τῷ εἶπον, ὑμεῖς ὁ προσ-
καλέσας με ἐνταῦθα, εἰπέτε μου εἰς τί
δύναμαι νὰ σᾶς ὑπηρετήσω.» Ὁ μαν-
δυοφόρος ἐστράφη καὶ μὲ εἶπε βραδέως·
«Ἐγὼ εἶμαι!» Δὲν ἤμην ἀποφασισμέ-
νος νὰ ὑπάγω μόνος μετὰ τοῦ ἀγνώστου
τούτου. Ἐμεινα λοιπὸν ἀκίνητος καὶ
εἶπον «ἐὰν δὲν θέλετε, φίλτατε κύριε,
νὰ μοὶ γνωστοποιήσητε ποῦ ἀφείλω νὰ
σᾶς ἀκολουθήσω, δύνασθε τοῦλάχισ-
τον νὰ μοὶ δείξετε τὸ πρόσωπόν σας,
διὰ νὰ ἴδω ἐπὶ τέλους ἐὰν διάκησθε εὐ-
νοϊκῶς πρὸς ἐμέ.» ἀλλ' ὁ ἄγνωστος δὲν
ἐφάνη προσέχων εἰς τοὺς λόγους μου.
«Ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς,
Ζαλεκιούς, ἀπήντησε, μείνου,» καὶ ἠκο-
λούθησε τὸν δρόμον του· ἡ ὀργή μου τό-
τε ἐξήφθη, καὶ «νομίζετε, ἀνέκραξα,
ὅτι ἄνθρωπος ὡς ἐγὼ, ἀφίεται νὰ ἐμ-
παιχθῇ ἀπὸ τὸν τυχόντα παράφρονα
περιμένων μάτην, κατὰ τὴν ψυχρὰν
ταύτην νύκτα;» καὶ εἰς τρία πηδήματα
τὸν ἐπλησίασα καὶ τὸν ἤρπασα ἀπὸ τὸν
μανδύαν, κραυγάζων σφοδρότερον καὶ
ἐτοιμαζόμενος νὰ σύρω τὸ ξίφος· ἀλλ'
ὁ μανδύας ἔμεινεν εἰς τὴν χεῖρά μου,
καὶ ὁ ἄγνωστος ἠφανίσθη εἰς τὴν γω-
νίαν τῆς πλησιεστέρας ὁδοῦ. Ἡ ὀργή
μου μικρὸν κατὰ μικρὸν κατηνύσθη,
ἔμεινα τοῦλάχιστον κύριος τοῦ μανδύου,
ὅστις θὰ μοὶ ἔδιδε βεβαίως τὴν κλεῖ-
δα τοῦ παραδόξου τούτου συμβάντος.

περιετυλίχθην λοιπὸν δι' αὐτοῦ καὶ διευθυνόμενῃ πρὸς τὴν οἰκίαν μου, ἀλλὰ μόλις εἶχον προχωρήσει ἑκατὸν βήματα, καὶ ἄνθρωπός τις πλησιάσας με εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ τὰ ἐξῆς Γαλλιστί· «Προσέξατε, Κόμη! τὴν νύκτα ταύτην δὲν δύναται νὰ γείνη τι.» ἀλλὰ πρὶν προφθάσω νὰ στραφῶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐπροπορεύθη ἐμοῦ, καὶ δὲν εἶδον πλέον ἢ σκιὰν στρέφουσάν περὶ τῶν οἰκιῶν. Ἐσκέφθην τότε ὅτι ἡ εἰδοποίησις αὕτη ἀπευθύνετο εἰς τὸν μανδύαν βεβαίως καὶ οὐχὶ εἰς ἐμὲ, ἀλλὰ ποσῶς δὲν με ἐφώτιζε περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης.

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρῶτ' ἐσκεπτόμην περὶ τοῦ πρακτέου· κατὰ πρῶτον ἐσκέφθην νὰ περιφέρω τὸν μανδύαν εἰς τὴν πόλιν, ὥς νὰ τὸν εἶχον εὖρει, ἀλλ' ὁ ἄγνωστος ἠδύνατο διὰ τρίτου προσώπου νὰ τὸν λάβῃ καὶ δὲν θὰ ἐλάμβανα καμμίαν τοῦ αἰνίγματος λύσιν· ταῦτα δὲ σκεπτόμενος παρετήρησα πλησιέστερον τὸν μανδύαν. Ἦτο κατεσκευασμένος ἐξ ἀνακρόκου τῆς Κίνας χρώματος πορφυροῦ, περιερραμμένος διὰ διφθέρας τοῦ Ἀστραχάν καὶ πλουσίως χρυσοκέντητος. Ἡ τοιαύτη μεγαλοπρέπεια μοὶ ἐνέπνευσεν ιδέαν, ἣν ἀπεφάσισα νὰ θέσω εἰς ἐνέργειαν. Τὸν ἔφερα εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου καὶ τὸν ἐξέθεσα πρὸς πώλησιν· ἔθεσα μόνον τιμὴν τόσον ὑψωμένην, ὥστε νὰ ἦμαι βέβαιος ὅτι οὐδεὶς θὰ εὐρίσκετο ἀγοραστής· ὁ σκοπός μου ἦτο νὰ παρατηρήσω προσεκτικῶς τοὺς προσερχομένους νὰ δώσωσι τιμὰς· διότι τὴν μορφὴν τοῦ ἀγνώστου ἦν καθαρῶς διεῖδον, ἂν καὶ διὰ τρόπου ὅλως διαβατικού, κατὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ μανδύου, ἐστοιχημάτιζα ὅτι ἠδυνάμην νὰ τὴν γνωρίσω μεταξὺ χιλίων. Ὡς τὸ ὑπέθετα, ὁ μανδύας εἶρε πολυαρίθμους ζηλωτάς, ἐλκυομένους ἐκ τῆς παραδόξου καλλονῆς του, ἀλλ' οὐδεὶς ὡμοίαζε τῷ ἀγνώστῳ οὔτε καὶ μακρόθεν, καὶ οὐδεὶς μάλιστα ἔδιδε τὰ 200 φλωρία τὰ ὅποια δι' αὐτὸν ἐζήτουν. Ἐρωτήσας ὅλους εἰς Φλωρεντίαν μανδύαι ὅμοιοι αὐτοῦ, ἔλαβον παρ' ὅλων ἀπάν-

τησιν ἀρνητικὴν. Μ' ἐβεβαίωσαν ὅτι οὐδέποτε εἶδον ἐργασίαν τόσῳ πολύτιμον καὶ τοσαύτης καλλιτεχνίας.

Ἡ ἐσπέρα ἐπλησίαζεν, ὅταν ἐπὶ τέλους προσῆλθε νεανίας τις ὅστις συνεχῶς ἤδη μ' ἐπεσκέπτετο, καὶ ὅστις τὴν αὐτὴν ἡμέραν μοὶ ἔκαμε προσφοράς διὰ τὸν μανδύαν καὶ ῥίψας ἐπὶ τῆς τραπέζης βαλάντιον πλήρες φλωρίων, ἐφώναξε· «Πρὸς Θεοῦ! Ζαλεκιούς, ἔπρεπε νὰ ἀποκτήσω τὸν μανδύαν σου, καὶ ἂν ἐχρειάζετο πρὸς ἀπόκτησίν του νὰ προσφύγω εἰς τὰς ταπεινοτέρας ἱκεσίας!... καὶ ταῦτα λέγων ἤρχισε νὰ μετρά τὸν χρυσόν. Ἡ ἀμνηχανία μου ἦτο μεγίστη· εἰς ἐξέθεσα τὸν μανδύαν, τοῦτο δὲν ἐγένετο ἢ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐλκύσω τὰ βλέμματα τῶν διαβατῶν καὶ ἴσως τὰ τοῦ ἀγνώστου μου· καὶ ἰδοὺ νέος παράφρων προσέρχεται, μὴ ὀπισθοδρομῶν οὐδ' ἐνώπιον τῆς ὑπερόγκου τιμῆς ἣν ἔθεσα. Τί μοὶ ἔμενε νὰ πράξω; συγκατετέθην λοιπὸν εἰς τὴν προσφοράν του, διότι ἄλλως εὕρισκα εὐχαρίστησιν τινα ἀποζημιούμενος τοσοῦτον ἀφθόνως διὰ τὸ νυκτερινὸν συμβάν μου.

Ὁ νεανίας ἔρριψε τότε ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν μανδύαν καὶ ἀπῆλθεν· ἀλλὰ μόλις φθάσας εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ ἐργαστηρίου, ἐστράφη, καὶ ἀποσπῶν χαρτίον προσκεκολλημένον εἰς τὸν μανδύαν, μοὶ τὸ ἔρριψε λέγων· «Ζαλεκιούς, ἰδοὺ »πρᾶγμα μὴ ἀνῆκον εἰς τὸν μανδύαν.» Ἐλαβον αὐτὸ μετ' ἀδιαφορίας, ἀλλ' ἰδοὺ τί ἀνέγνωσα· «Τὴν νύκτα ταύτην »κατὰ τὴν ὀρισθείσαν ὥραν, φέρε τὸν »μανδύαν εἰς τὴν παλαιὰν Γέφυραν· »400 φλωρία σὲ περιμένουν.» Ἐμείνα ὡς κεραυνόπληκτος! τοιουτοτρόπως ἀφῆκα ἐγὼ αὐτὸς νὰ μοῦ διαφύγῃ ἡ τύχη καὶ παρέκλινα ἐντελῶς τοῦ σκοποῦ μου. Δὲν ἔχασα πολὺν χρόνον σκεπτόμενος, καὶ πάραυτα συνάζων τὰ 200 φλωρία ἅτινα πρὸ μικροῦ εἶχον λάβει ὠρμησά πρὸς τὸν νέον ἀγοραστήν λέγων·

«Ἐπανάλαβε τὰ φλωρία σου, καλέ μου φίλε, καὶ ἀπόδος μοι τὸν μανδύαν· μοὶ εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ τὸν πωλήσω.» οὗτος κατ' ἀρχὰς ἐξέλαβε τὸ

πρᾶγμα ὡς ἀστείον, ἀλλ' ὅταν ἐνόησεν ὅτι τῷ ὠμίλῳ σπουδαίως, ὠργίσθη σφόδρα διὰ τὴν ἀπαίτησίν μου, καὶ μετεχειρίσθη ὡς παράφρονα, καταντήσας καὶ εἰς λακτίσματα. Ἐντούτοις ὑπῆρξα ἄρκετὰ εὐτυχῆς, ἀποσπᾶσας ἀπ' αὐτοῦ τὸν μαιδύαν κατὰ τὴν συμπλοκὴν, καὶ εἶχον ἤδη τραπῇ εἰς φυγὴν μετὰ τοῦ πολυτίμου θησαυροῦ μου, ὅτε ὁ νεανίας προσεκάλεσεν εἰς βοήθειάν του τὴν ἀστυνομίαν, καὶ μ' ἔσυραν μετ' αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου. Ὁ δικαστὴς ἐξεπλάγη διὰ τὸ παράπονον καὶ ἐπεδίκασε τὸν μαιδύαν εἰς τὸν ἀντίπαλόν μου· προσέφερα τότε εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον, εἴκοσι, πεντήκοντα, ὄγδοα ἢ κόντα, ἑκατὸν φλωρία πρὸς τὰ 200 τὰ ὁποῖα εἶχον λάβει, εἰς συνῆναι νὰ μοὶ τὸν ἀποδώσῃ. Ὅ,τι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιτύχωσιν αἱ ἱκεσίαι μου, ὁ χρυσὸς ἔφερεν εἰς πέρας· ἔλαβε τὰ ὠραῖα φλωρία μου, καὶ ἀνεχώρησα θριαμβευτικῶς, φέρων τὸν μαιδύαν μου, μηδὲν φροντίζων ἂν ἡ Φλωρεντία ἤθελε μὲ ἐκλάβει παράφρονα. Ἡ γνώμη τῶν ἀνθρώπων μοὶ ἦτο ἀδιάφορος· ἐδὲν ἐγνώριζα ἐγὼ κάλλιον παντὸς ἄλλου, τί ἐκέρδιζα καὶ μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν ταύτην; Τί μ' ἔμελε τί θὰ ἔλεγον οἱ ἄνθρωποι;

Ἀνέμενα μετ' ἀνυπομονησίας τὴν ἐσπέραν κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν τῆς παρελθούσης. Ἐξῆλθον ἔχων τὸν μαιδύαν ὑπὸ μάλης καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν παλαιὰν γέφυραν· μόλις ὁ τελευταῖος ἤχος τοῦ μεσουκτιῶ ἤχησε, καὶ ἰδοὺ ὁ ἄγνωστός μου τῆς τελευταίας νυκτὸς ἐφάνη ἐκ νέου ἐνώπιόν μου· ἦτο τῷ ὄντι ὁ ἄνθρωπος τῆς παρελθούσης, δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀπατηθῶ.

— Ἐχεις τὸν μαιδύαν μου; μὲ ἠρώτησε.

— Μάλιστα, Κύριε, ἀπήντησα, ἀλλὰ μοὶ ἐκόστισεν ἑκατὸν σωστὰ φλωρία.

— Τὸ ἠξεύρω, ἀπεκρίθη ὁ ἄγνωστος· ἀλλ' ἰδοὺ ἐδῶ τετρακόσια· καὶ προχωρῶν μετ' ἐμοῦ εἰς τὸ εὐρὺ θωρακεῖον τῆς γεφύρας μοὶ ἐμέτρησε τὴν ποσότητα. Ἦσαν τῷ ὄντι 400 φλωρία, ἅτινα ἔλαμπον εἰς τῆς σελήνης τὸ φῶς καὶ ἡ

λάμψις των ἐπλήρου τὴν καρδίαν μου χαρᾶς. Δὲν προησθάνόμην, φεῦ! ὅτι ἡ χαρὰ αὕτη ὤφειλε νὰ ᾔῃ ἡ τελευταία· ἔθεσα τὸν χρυσὸν εἰς τὸ θυλάκιόν μου καὶ ἐσκεπτόμην νὰ παρατηρήσω μετὰ προσοχῆς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ γεναίου ἀγνώστου, ἀλλ' εἶχεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του προσωπίδα, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔρριπτον ἐπ' ἐμοῦ σκοτεινὸν καὶ φοβερὸν βλέμμα. Σᾶς εὐχαριστῶ, Κύριε, τῷ εἶπιν διὰ τὴν καλωσύνην σας, ἀλλὰ τί ἐπιθυμεῖτε παρ' ἐμοῦ ἤδη; ὀφείλω νὰ σᾶς εἰδοποιήσω πρὸ πάντων νὰ μὴ μοὶ ζητήσητε τὸ ἄδικον.

— Μὴ ἀνησυχεῖτε, μοὶ ἀπεκρίθη, ῥίπτων ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν μαιδύαν, ἔχω, εἶναι ἀληθὲς ἀνάγκη τῆς ἱατρικῆς βοήθειας σας, οὐχὶ διὰ ζῶντα, ἀλλὰ διὰ τινὲς ὄντα.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἀνέκραξα ἔκπληκτος.

Νεύων μοι τότε νὰ τὸν ἀκολουθήσω· «Εἶμαι ξένος· καὶ ἦλθον μακρόθεν μετὰ τῆς ἀδελφῆς μου, μοὶ εἶπε· διεμείναμεν ἐνταῦθα μετ' αὐτῆς παρὰ τινι φίλῳ τῆς οἰκογενείας μας, ἡ ἀδελφή μου ἀπέθανε χθὲς, σχεδὸν αἰφνιδίως, κατόπιν βραχείας ἀσθενείας, καὶ οἱ συγγενεῖς μου θέλουν νὰ τὴν ἐνταφιάσωσιν αὐρίον.

Κατὰ παλαιόν τι ἔθιμον τῆς οἰκογενείας μας, ὅλα αὐτῆς τὰ μέλη πρέπει ν' ἀναπαυθῶσιν εἰς τὸ μνημεῖον τῶν προγόνων των· πλείστοι ἀποθανόντες εἰς ξένην γῆν, ἀναπαύονται οὐχ ἡττον εἰς αὐτὸ, βαλσαμωθέντες· ἐπιθυμῶ ὅθεν ν' ἀφήσω τὸ σῶμα τῆς ἀδελφῆς μου εἰς τοὺς συγγενεῖς μου, ἀλλὰ τοῦλάχιστον πρέπει νὰ φέρω εἰς τὸν πατέρα μου τὴν κεφαλὴν τῆς θυγατρὸς του, ὅπως τὴν ἴδῃ ἔτι ἅπαξ.»

Τὸ ἔθιμον τοῦτο τοῦ ἀνακόπτειν τὴν κεφαλὴν τεθνεώτος προσφιλοῦς, μοὶ ἐνέπνευσεν ἀγνοῶ ποίαν ἀκουσίαν φρίκην· δὲν ἐτόλμησα ἐν τούτοις νὰ ἐναντιωθῶ, ἐκ φόβου μὴ λυπήσω τὸν ἄγνωστον· τῷ εἶπον λοιπὸν ὅτι εὐχαρίστως θὰ ἐπεφορτιζόμην τὴν βαλσάμωσιν τῆς θανούσης, καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ μ'

ὁδηγήσῃ παρ' αὐτῇ· καὶ ὅμως δὲν ἠδυνή-
θην νὰ μὴ τὸν ἐρωτήσω, «διατί πάντα
ταῦτα πρέπει νὰ γίνωσι τόσῳ μυστηρι-
ωδῶς καὶ κατὰ τὴν νύκτα ; » Μοὶ ἀπήν-
τησεν εἰς τοῦτο, ὅτι οἱ συγγενεῖς του,
νομίζοντες τὸν σκοπὸν του μιτητὸν, θὰ
ἀνθίσταντο εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ τὴν
ἡμέραν. Ἐνῶ τῆς κεφαλῆς κοπείσης
ἅπαξ δὲν θὰ ἐπέφερον κάμμιαν παρα-
τήρησιν· ἠδύνατο, εἶναι ἀληθές, νὰ ἐπι-
φορτισθῇ ὁ ἴδιος τὴν ἀποκοπὴν τῆς κε-
φαλῆς τῆς ἀδελφῆς του, ἀλλὰ φυσικὸν
αἶσθημα τῷ καθίστα τὸ τοιοῦτο θάρ-
ρος ἀδύνατον.

Ἐν τούτοις ἐφθάσαμεν εἰς μεγάλην
καὶ μεγαλοπρεπῇ οἰκίαν· ὁ ὁδηγός μου
μοὶ τὴν ἔδειξεν, εἰς τὸ τέρμα τοῦ νυκτε-
ρινοῦ περιπάτου μας· διελθόντες ἐνώ-
πιον τῆς μεγάλης θύρας, εἰσῆλθομεν
διὰ τινος μικρᾶς, τὴν ὁποίαν ὁ ἄγνωστος
ἐκλείσεν ἐπιμελῶς ὀπισθέν του· καὶ ἐν
σκότει βαδίζοντες, ἐφθάσαμεν εἰς στε-
νὴν τινα κλίμακα, ἣτις μᾶς ἔφερεν εἰς
πρόδρομον ἀρκετὰ σκοτεινὸν, ἐξ οὗ ἐφθά-
σαμεν εἰς δωμάτιον φωτιζόμενον ὑπὸ
λυχνίας κρεμαμένης εἰς τὴν ὀροφὴν.

Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο ὑπῆρχε κλίνη
ἐφ' ἧς ἀνεπαύετο τὸ πτώμα· ὁ ἄγνωστος
ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν θέαν
του καὶ ἐφαίνετο θέλων νὰ κρύψῃ τὰ
δάκρυα, ἐνῶ ταῦταχρόνως μοὶ ἔδειξε τὴν
κλίνην καὶ μοὶ ἐσύστησε νὰ τεθῶ εἰς
ἔργον καὶ νὰ τελειώσω ὅσον τάχιστα.
Μετὰ τοῦτο δὲ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

Ἦρπασα τὸ ἐγχειρίδιον τὸ ὁποῖον
ἔφερα πάντοτε μετ' ἐμὶ ὡς χειρουργός,
καὶ ἐπλησίασα εἰς τὴν κλίνην· μόνη ἡ
κεφαλὴ τῆς νέας ἐφαίνετο· ἀλλ' αὕτη
ἦτο τοσοῦτον ὥρατα, ὥστε συνεκινήθην,
ἀκουσίως καταληφθεὶς ὑπὸ ζωηροῦ οἴ-
κτου· μακρὰ κόμη ἐκυμαίνεται εἰς μελα-
νοὺς πλοκάμους ἐπὶ τῶν παρειῶν της,
τὸ πρόσωπόν της ἦτο ὠχρὸν, οἱ ὀφθαλ-
μοὶ της κλειστοί. Κατ' ἀρχὰς ἐχάραξα
τὴν ἐπιδερμίδα, ὡς πράττουσιν οἱ χει-
ρουργοί, ὅταν ἀποκόπτωσι μέλος τι, εἴ-
τα λαμβάνων τὸ κοπτερότερον μαχαιρί-
διόν μου, τὸ ἐβύθισα διὰ μιᾶς εἰς τὸν
λάρυγγα! Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὸν τρόμον

μου, ὅταν ἡ νεκρὰ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς, τοὺς ὁποίους ἐπανέκλεισε πάραυ-
τα, καὶ ἐφάνη ἀναδίδουσα κατὰ πρῶ-
τον τελευταίαν τινὰ πνοὴν ζωῆς μετὰ
βαθέος στεναγμοῦ· πάραυτα πῆδαξ αἵ-
ματος ἀνεπήδησεν ἐκ τῆς πληγῆς. Δὲν
ἀμφέβαλλον ὅτι ἐφόνευσα τὴν δυστυχῆ,
διότι ἤμην πεπεισμένος ὅτι αὕτη ἦτο
νεκρὰ τὴν φορὰν ταύτην, καὶ ὅτι εἰς
τοιαύτην πληγὴν δὲν ὑπῆρχε θεραπεία.
Ἐμείνα ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐν σφοδρᾷ
ἀμηχανίᾳ. Ὁ φέρων τὸν ἐρυθρὸν μαν-
δύαν, μὲ ἠπάτησεν, ἡ ἠπατήθη ὁ ἴδιος
ἐκ τοῦ φαινομένου θανάτου τῆς ἀδελφῆς
του ; Ἡ τελευταία αὕτη εἰκασία μοὶ
ἐφαίνεται πιθανωτέρα· ἀλλὰ δὲν ἠδυνά-
μην νὰ εἴπω εἰς τὸν ἀδελφὸν τῆς δυστυ-
χοῦς ταύτης ὅτι ἴσως πληγὴ μαχαίρας,
ὀλιγώτερον εὐστοχος καὶ ὀλιγώτερον
ὀρμητικὴ, ἠδύνατο νὰ τὴν ἐξυπνήσῃ,
χωρὶς νὰ τὴν φονεύσῃ· διὰ τοῦτο ἠθέ-
λησα νὰ ἀποκόψω τὴν κεφαλὴν τοῦ θύ-
ματός μου, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ νεκρὰ
ἀφῆκε στεναγμὸν, ἐσφάδαξεν ἐν ὀδυνη-
ρῷ σπασμῷ καὶ τέλος ἐξέπνευσε. Νι-
κηθεὶς ὑπὸ τῆς φρίκης, ὥρμησα ὡς
παράφρων ἐκτὸς τοῦ δωματίου, ἀλλ' εἰς
τὸν πρόδρομον ἐβασίλευε βαθεῖα σιω-
πὴ, διότι ἡ λυχνία ἐσβέσθη· μοὶ ἐστάθη
λοιπὸν ἀδύνατον νὰ ἀνακαλύψω κανὲν
ἶχνος τοῦ ὁδηγοῦ μου καὶ τυχαίως καὶ
ψηλαφῶν ἐν τῷ σκότει, ἐστράφην πρὸς
τὴν κλίμακα. Τὴν εὗρον, καὶ πίπτων
καὶ ὀλισθαίνων διὰ τῶν βαθμίδων ἐφθα-
σα εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας. Οὐδ' ἐ-
κεῖ ὑπῆρχέ τις ! Εὗρον μόνον τὴν θύραν
ἡμικλειστον· καὶ ἅπαξ ἐν τῇ ὁδῷ εὔρε-
θεις, ἀνέπνευσα ἐλευθερώτερον. Ἐνόσω
διέμενα ἐν τῇ κατηραμένῃ ταύτῃ οἰκίᾳ
ἤμην κατειλημμένος ὑπὸ ἀκατονομά-
στου βάρους· ἐνδυναμωθείς ὑπὸ τοῦ φό-
βου, ἔτρεξα, ἐπέταξα εἰς τὸ οἶκμά
μου, καὶ κρυβείς ὑπὸ τὸ ἐφάπλωμά μου
ἐζήτησα νὰ λησμονήσω τὴν φοβερὰν
σκηνὴν, ἧς ἤμην ὁ ἐργάτης· ἀλλ' εἰς
μάτην, ὁ ὕπνος μοὶ κατέστη ἀδύνατος,
καὶ μόνον κατὰ τὴν αὐγὴν ἤρχιζα νὰ
καθησυχάζω ὀλίγον.

Ἀπίθανον μοὶ ἐφαίνετο νὰ καταγ-

γελθῶ παρὰ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις μὲ προέτρεψεν εἰς τὴν καταχθονίαν αὐτὴν πρῶξιν, διότι δὲν τὴν ἔκρινα πλέον ἄλλως· ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ μεταβῶ εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου καὶ νὰ λάβω τὴν συνήθη πορείαν μου μὲ ὕψος ὅσῳ τὸ δυνατόν ἡσυχώτερον. Ἀλλὰ φεῦ! περίπτωσίς τις τὴν ὑποίαν παρετήρησα αἰφνης καὶ διὰ πρώτην φοράν ἐδιπλασίασε τὴν ἀνησυχίαν μου· δὲν εὔρον πλέον τὸν πῖλον καὶ τὴν ζώνην μου, καθὼς οὔτε τὸ ἐγχειρίδιόν μου! τὰ ἀφῆκα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θύματός μου, ἢ τὰ ἔχασα κατὰ τὴν φυγὴν μου; τοῦτο δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐνθυμηθῶ! Δυστυχῶς ἡ πρώτη εἰκασία ἦτο πολὺ μᾶλλον πιθανώτερα καὶ ἔκτοτε ἠδυνάμην νὰ ἀνακαλυφθῶ καὶ νὰ συλληφθῶ ὡς κακοῦργος.

Ἦνοιξα λοιπὸν τὸ ἐργαστήριόν μου κατὰ τὴν συνήθη ὥραν· ὁ γείτων μου ἦλθε πρὸς ἐμὲ ὅπως ἐσυνείθιζε κατὰ πᾶσαν πρωΐαν, διότι ἡγάπα τὰς συνομιλίας.

« Ἐ λοιπὸν, μὲ ἠρώτησε, τί λέγεις διὰ τὴν φοβερὰν ἱστορίαν τῆς τελευταίας νυκτός ;

Ἐπροσποιήθη ὅτι δὲν ἤξευρα τίποτε.

— Πῶς, ἐπανέλαβε, δὲν ἤξεύρεις ὅ,τι πληροὶ σήμερον τὴν πόλιν ἄπασαν; δὲν ἤξεύρεις ὅτι τὸ ὠραιότερον ἄνθος τῆς Φλωρεντίας, ἡ Λευκὴ ἡ κόρη τοῦ διοικητοῦ, ἐδολοφονήθη τὴν νύκτα ταύτην; Ἀ! τὴν εἶδον χθὲς ἀκόμῃ, διατρέχουσιν τόσον εὐθύμως τὰς ὁδοὺς μετὰ τοῦ μνηστήρός της, διότι θὰ ἐτελοῦντο σήμερον οἱ γάμοι της. »

Ἐκάστη λέξις τοῦ γείτονός μου μοι ἦτο κτύπημα κατὰ τῆς καρδίας καταφερόμενον, καὶ τὸ μαρτύριόν μου ἀνενεοῦτο ἀπαύστως, διότι ἕκαστος τῶν θαμῶνων μου μοι διηγείτο τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Ἀλλ' ὅσον φοβεραὶ καὶ ἂν ἦσαν αἱ διηγήσεις των, δὲν ἐξισοῦντο μὲ τὴν φρίκην ἣν εἶδον ἰδίους ὄμμασι. Περὶ τὸ μεσονύκτιον, δικαστὴς τις εἰσέρχεται εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου, καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ ἀπομακρύνω τοὺς ἐκεῖ παρόντας.

-- Κύριε Ζαλεκιοῦς, μοι εἶπε προσάγων

τὰ ἀντικείμενα τὰ ὅποια εἶχον λησμονήσει, τὰ ἀντικείμενα ταῦτα σὰς ἀνήκουσι;

Ἐσκέφθην ἐπὶ στιγμὴν ν' ἀπορρίψω τὰ πρᾶγματα ταῦτα καὶ νὰ ἀρνηθῶ τὴν κυριότητά των ἀπολύτως, ἀλλὰ βλέπων ἐκ τῆς ἡμικλείστου θύρας μου τὸν ξενόδοχον μου καὶ τινες γνωρίμους, οἵτινες δὲν θὰ ἔλειπον νὰ μαρτυρήσωσιν ἐναντίον μου, ἀπεφάσισα νὰ μὴ βαρύνω τὴν θέσιν μου διὰ τινος ψεύδους καὶ ἀνεγνώρισα ἐμαυτὸν κάτοχον τῶν ἐν λόγῳ ἀντικειμένων. Ὁ δικαστὴς μὲ παρεκάλεσε τότε νὰ τὸν ἀκολουθήσω, καὶ μὲ ἔφερεν εἰς μεγάλην οἰκοδομὴν, ἣν ἀνεγνώρισα ἀμέσως ὡς φυλακὴν· ἐκεῖ μοι ὑπέδειξε δωμάτιόν τι ὅπου ἔμελλα νὰ διαμείνω μέχρι νεωτέρας διαταγῆς.

Μείνας μόνος ἐγκατελείφθην εἰς τὰς σκέψεις μου καὶ ἠτένισα μετὰ τρόμου τὴν θέσιν μου· ἡ ἰδέα ὅτι ἐφόνευσα, ἂν καὶ ἄνευ προθέσεως, μοι ἐπανήρχετο ἀπαύστως· ἔπειτα δὲν ἠδυνάμην ν' ἀποκρύψω ὅτι ἡ λάμψις τοῦ χρυσοῦ εἶχε θαμβώσει τὰς αἰσθήσεις μου, καὶ ἄνευ τούτου ἴσως δὲν ἤθελον ἐμπέσει οὕτω τυφλοῖς ὄμμασιν εἰς τὴν παγίδα. Εἶχον φυλακισθῇ μόλις πρὸ δύο ὥρων, ὅταν ἐξήχθην τῆς φυλακῆς μου. Ἀφοῦ κατέβην διαφόρους κλίμακας, ἔφθασα εἰς μεγάλην αἴθουσαν. Πέριξ μακρᾶς τραπέζης, σκεπασμένης ὑπὸ τάπητος ἐκ μέλανος ἐριούχου, ἐκάθηντο δώδεκα ἄτομα τὰ πλεῖστα προβεβηκότα τὴν ἡλικίαν, δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἦσαν τοποθετημένα κατὰ τὸ μῆκος τοῦ τοίχου θρανία ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκάθηντο τὰ περιφανέστερα ἄτομα τῆς Φλωρεντίας, ἐξ ἄλλου μέρους εἰς τὰς ἀνωτέρας στοὰς συνωθεῖτο σωρεία θεατῶν. Ἐνῶ πρὸς χώρουν ἐνώπιον τῆς πενθίμου τραπέζης, ἄνθρωπος σκυθρωπὸς καὶ τεθλιμμένης ὄψεως ἠγέρθη· ἦτο ὁ διοικητής. Εἶπεν οὗτος εἰς τοὺς εὐγενεῖς συναδέλφους του ὅτι δὲν ἠδύνατο ὡς πατὴρ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ὅτι τὴν φοράν ταύτην παρεχώρει τὴν θέσιν του εἰς τὸν πρεσβύτερον τῶν Γερουσιαστῶν. Ὁ πρεσβύτερος τῶν Γερουσιαστῶν ἦτο γέρων σχεδὸν ἑννενηκοντούτης καὶ κε-

κυφῶς ἐκ τῆς ἡλικίας, σπάνιαι λευκαὶ τρίχες ἦσαν ἐσπαρμέναι ἐπὶ τῶν κροτάφων του ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον ἀκόμη καὶ ἡ φωνή του ἦτο σταθερὰ καὶ εὐθαρσής.

Ἦρχισε νὰ μ' ἐρωτᾷ ἐὰν ὁμολόγουν τὸν φόνον, πρὸς ἀπάντησιν δὲ τῷ διηγῆθην ὅ,τι ἔκαμα καὶ ὅ,τι ἐγνώριζα· κατὰ τὴν διήγησίν μου ἔβλεπα τὸν διοικητὴν ὠχριῶντα καὶ ἐρυθριῶντα ἀλληλοδιαδόχως· ὅταν ἐτελείωσα, ἠγέρθη μὲ συγκίνησιν ὀργῆς.

«Πῶς ἄθλιε, ἐκραύγασε, θέλεις νὰ συκοφαντήσης ἄλλον δι' ἔγκλημα τὸ ὁποῖον ἡ ἀπληστία σὲ παρεκίνησε νὰ διαπράξης!»

Ὁ γέρων γερουσιαστῆς παρεπονέθη διὰ τὴν διακοπὴν, ἀφοῦ ὁ διοικητὴς ἐκουσίως παρεχώρησε τὰ δικαιώματά του.

Ἀλλως τε, προσέθεσε, δὲν ἀπεδείχθη ἀκόμη ἐντελῶς ὅτι ἐνήργησεν ἐξ ἀπληστίας, διότι κατὰ τὴν ἰδίαν κατάθεσίν σας, οὐδὲν ἀφήρεσεν ἀπὸ τοῦ θύματος.

Προέβη μάλιστα περαιτέρω. Προσεκάλεσε τὸν διοικητὴν νὰ παρέξῃ ἐξηγήσεις ἐπὶ τῶν προηγουμένων τῆς θυγατρὸς του, διότι τοῦτο ἦτο ὁ μόνος τρόπος ν' ἀποφασίσωσιν ἐὰν εἶπον ἢ ὄχι τὴν ἀλήθειαν. Εἶτα δὲ διέλυσε τὴν συνεδρίαν διὰ νὰ συμβουλευθῶσιν, ὡς εἶπον, τὰ ἔγγραφα τοῦ θύματος, τὰ ὁποῖα ὁ διοικητὴς θὰ τοῖς ἐνεπιστεύετο. Ἐγὼ ὠδηγήθην ἐκ νέου εἰς τὴν φυλακὴν μου, ὅπου διήλθον ἡμέραν θλιβεράν, μὴ διανοούμενος παρὰ μίαν εὐχὴν, εὐχὴν ἐνθερμον, νὰ μάθω δηλαδὴ ὅτι ἠδυνήθησαν δι' οἰουδήποτε τρόπου νὰ ἀνακαλύψωσι σχέσιν ὁποιαυδήποτε μεταξὺ τῆς δυστυχοῦς νεάνιδος καὶ τοῦ φέροντος τὸν ἐρυθρὸν μανδύαν. Μὲ καρδίαν πλήρη ἐλπίδων, ἐφάνην τὴν ἐπαύριον εἰς τὴν αἰθουσάν τοῦ δικαστηρίου· πλείσται ἐπιστολαὶ ἦσαν ἐπὶ τῆς τραπέζης· ὁ γέρων Γερουσιαστῆς μὲ ἠρώτησεν ἐὰν ἐγράψαν αὐταὶ παρ' ἐμοῦ· τὰς παρετήρησα καὶ μοὶ ἐφάνησαν ἅπασαι γεγραμμέναι ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρὸς ἣτις ἔγραψε καὶ τὰ δύο γραμμάτια τὰ ὁποῖα ἐφύλαττα· ἐξέφρασα τὴν γνώμην μου εἰς

τοὺς δικαστὰς μου, ἀλλ' οὗτοι δὲν ἐφάνησαν προσέχοντες εἰς ταύτην, καὶ μοὶ ἀπήντησαν ὅτι ἠδυνάμην καὶ ὥφειλανά ὁμολογήσω ὅτι εἶχον γράψῃ τὰς ἐπιστολὰς καὶ τὰ γραμμάτια, διότι ἡ ὑπογραφή τῶν ἐπιστολῶν ἦτο ἀναμφισβητήτως ἐν Ζ, ἀρχικὸν γράμμα τοῦ ὀνόματός μου· ἄλλως τε αἱ ἐπιστολαὶ περιεῖχον ἀπειλὰς ἐναντίον τῆς νέας κόρης, καὶ εἰδοποιήσεις σχετικὰς πρὸς τὸν γάμον, ὅστις ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ.

Νομίζω ὅτι ὁ διοικητὴς ἔδωκε περὶ ἐμοῦ παραδόξους σημειώσεις· διότι πραγματικῶς τὴν ἡμέραν ταύτην μὲ μετεχειρίσθησαν μετὰ μεγαλειτέρας τραχύτητος καὶ δυσπιστίας· διὰ νὰ δικαιολογηθῶ, ἐπεκαλέσθην τὰ ἔγγραφά μου, ἅτινα εὗρίσκοντο ἐν τῷ δωματίῳ μου, ἀλλὰ μοὶ εἶπον ὅτι ἐζήτησαν πλὴν δὲν εὑρον τοιαῦτα· οὕτω, μετὰ τὸ τέλος τῆς διαδικασίας ταύτης, ἐξέπνεε δι' ἐμὲ πᾶσα ἐλπίς, καὶ προσήχθη τὴν ἐπαύριον διὰ τρίτην φορὰν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου· προσήχθη διὰ ν' ἀκούσω ἀπαγγελλομένην τὴν ἀπόφασιν, ἣτις μὲ κατεδίκαζεν εἰς θάνατον, ποινὴν ἀρμόζουσαν εἰς ἀποδεδειγμένον δολοφόνον. Τετέλεσται δι' ἐμέ! ἐγκαταλείπων πᾶν ὅ,τι μοὶ ἦτο προσφιλὲς ἐπὶ τῆς γῆς, μεμακρυσμένος τῆς πατρίδος μου, ὥφειλα, καὶ τοι ἄθῳος, ν' ἀποθάνω διὰ τοῦ πελέκεως εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας μου.

Τὴν ἐσπέραν τῆς φοβερᾶς ταύτης ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ τύχη μου ἀπεφασίσθη, ἐκαθήμην ἐν τῇ ἐρήμῳ φυλακῇ μου· αἱ ἐλπίδες μου ἀπέδρων, καὶ ὅλαι μου αἱ σκέψεις ἐστράφησαν πρὸς τὸν θάνατον, ὅτε ἡ θύρα μου ἠνεώγη αἴφνης καὶ εἰσῆλθεν ἄνθρωπος ὅστις μὲ παρετήρησεν ἐπὶ μακρὸν ἐν σιωπῇ. «Ἴδου λοιπὸν πῶς σ' ἐπανευρίσκω, Ζαλεκτοῦς! μοὶ εἶπεν.» εἰς τὴν σκοτεινὴν λάμψιν τῆς λυχνίας μου δὲν τὸν ἀνεγνώρισα, ἀλλ' ὁ ἦχος τῆς φωνῆς ταύτης ἐξύπνισεν ἐν ἐμοὶ ἀρχαίας ἀναμνήσεις· ἦτο ὁ Βαλετῆς εἰς τῶν σπανίων ἐκείνων φίλων, τοὺς ὁποίους εἶχον γνωρίσει εἰς Παρισίους κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν σπουδῶν μου· μοὶ εἶπεν ὅτι ἦλθε κατὰ τύχην εἰς

Φλωρεντίαν, ὅπου κατῴκει ὁ πατήρ του, ὅστις ἦτο εἰς τῶν ἐγκριτοτέρων πολιτῶν, ὅτι ἤκουσε νὰ γίνεται λόγος περὶ τῆς ἱστορίας μου καὶ ὅτι ἠθέλησε νὰ μ' ἐπανίδῃ μίαν τελευταίαν φοράν καὶ νὰ μάθῃ ἐκ τῶν χειλέων μου πῶς ἠδυνήθην νὰ κατασταθῶ ἔνοχος τοιαύτης ἀποτροπαίας πράξεως. Μοὶ ἐφάνη κατάπληκτος ἐκ τῆς ὑποθέσεως ταύτης καὶ μὲ ἐξώρκισε νὰ εἶπω τὰ πάντα εἰς αὐτὸν τὸν μόνον μου φίλον, διὰ νὰ μὴ ὑποθάνω ψευθεῖς· τῷ ὤμοσα εἰς πᾶν ὅ,τι εἶχον προσφιλέστερον ὅτι εἶπον τὴν ἀλήθειαν, καὶ ὅτι τὸ μόνον μου σφάλμα, διὰ τὸ ὁποῖον ἠδυνάμην νὰ μεμφθῶ ἑμαυτὸν, ἦτο ὅτι ἀφέθην νὰ τυφλωθῶ ὑπὸ τῆς λάμψεως τοῦ χρυσοῦ, εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ μὴ δυνηθῶ νὰ διακρίνω τὸ ἀπίθανον τῆς διηγήσεως τοῦ ἀγνώστου.

— Δὲν ἐγνώρισες λοιπὸν, μ' ἠρώτησε, ποτὲ τὴν Λευκὴν;

Τὸν ἐβεβαίωσα ὅτι οὐδέποτε τὴν εἶδον. Τότε ὁ Βαλετῆς μοὶ ἐφανέρωσεν ὅτι βαθὺ μυστήριον περιεκύκλου τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ὅτι ὁ Διοικητὴς ἔσπευδε παραδόξως τὴν καταδίκην μου, καὶ ὅτι ὑπῆρχεν ἤδη φήμη, γενικῶς παραδεχθεῖσα, ὅτι ἐγνώρισα πρὸ πολλοῦ τὴν Λευκὴν, καὶ ὅτι τὴν ἐδολοφόνησα διὰ νὰ ἐκδικηθῶ διὰ τὸν γάμον τῆς μεθ' ἐνὸς ἄλλου. Ἐπίστησα τὴν προσοχὴν του εἰς τὸ ὅτι πάντα ταῦτα ἐφηρμόζοντο καθ' ὅλα εἰς τὸν φέροντα τὸν ἐρυθρὸν μανδύαν, ἀλλ' ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ προσάξω οὐδεμίαν ἀπόδειξιν τῆς συμμετοχῆς του εἰς τὴν ἐκτελεσθεῖσαν πράξιν· ὁ Βαλετῆς μὲ ἐνηγκαλίσθη κλαίων καὶ μοὶ ὑπесχέθη νὰ κάμῃ πᾶν ὅ,τι δύναται ὥπως μοὶ σώσῃ τοῦλάχιστον τὴν ζωὴν. Ὀλίγας ἐλπίδας εἶχον, ἂν καὶ ἤξευρα ὅτι ὁ Βαλετῆς ἦτο ἄνθρωπος φρόνιμος καὶ νομομαθὴς καὶ ὅτι θὰ ἔκαμνε βεβαίως τὰ πάντα διὰ νὰ μὲ σώσῃ· ἔμεινα δύο μακρὰς ἡμέρας κατεχόμενος ὑπὸ φεβερᾶς ἀνησυχίας. Ἐπὶ τέλους ἐφάνη ὁ Βαλετῆς.

— Σοὶ φέρω, μοὶ εἶπε, παρηγορίαν, ἀλλὰ παρηγορίαν ὀδυνηράν· θὰ ζήσης καὶ

θ' ἀποκατασταθῇς ἐλεύθερος· ἀλλὰ δέον νὰ ὑπομείνης τὴν ἀπώλειαν τῆς μιᾶς χειρός σου. Ὅλος συγκεκινημένος ἠὺχαρίστησα τὸν φίλον μου ὅστις μοὶ ἀπέδιδε τὴν ζωὴν.

Μοὶ εἶπε τότε ὅτι ὁ διοικητὴς ἦτο ἀδυσώπητος, ὥπως μὴ ἐπαναληφθῇ ἡ ἀνάκρισις τῆς ὑποθέσεως· ἀλλὰ τέλος πάντων, διὰ νὰ μὴ φανῇ ἄδικος συγκατετέθη εἰς τοῦτο· εἰ δὲν δηλαδὴ ἀνεύρισκον εἰς τὰ χρονικὰ τῆς ἱστορίας τῆς Φλωρεντίας περίπτωσιν ὁμοίαν ταύτης, δὲν ἐζήτηι δι' ἐμὲ ἄλλην τιμωρίαν ἢ ἐκείνην, ἣν θὰ εὕρισκον ἐκεῖ διαγεγραμμένην· πάραυτα ἐτέθησαν αὐτὸς καὶ ὁ πατήρ του νυχθημερὸν εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀρχαίων βιβλίων τῆς ἱστορίας τῆς Φλωρεντίας, καὶ εὗρον ἐκεῖ συμβὰν καθ' ὅλα ὅμοιον τοῦ ἰδικοῦ μου· ἡ ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου κατέληγεν εἰς τὰς λέξεις ταύτας· «Θὰ τοῦ ἀποκόψωσι τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, ἡ περιουσία του δημευθήσεται καὶ αὐτὸς ἐξορισθήσεται διὰ παντός.»

Τοιαύτη λοιπὸν εἶναι ἐπίσης καὶ ἡ ἰδική σου ἀπόφασις, προσέθεσεν οὗτος, καὶ δὲν σοῦ μένει ἤδη εἰμὴ νὰ παρασκευασθῇς εἰς τὴν φοβερὰν ὥραν ἣτις σὲ περιμένει.

Δὲν θέλω σᾶς περιγράψῃ τὴν ὥραν ταύτην τῆς ἀγωνίας, καθ' ἣν ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ καὶ δημοσίᾳ, ἔθεσα τὴν χεῖρά μου ἐπὶ τοῦ κορμοῦ καὶ καθ' ἣν τὸ ἴδιον αἷμά μου ἀνεπήδησε ποταμηδὸν ἐπ' ἐμοῦ.

Ὁ Βαλετῆς μ' ἐδέχθη παρ' αὐτῷ μέχρις ἐντελοῦς ἀναρρώσεώς μου, μετὰ τὸ ὁποῖον μὲ ἐφωδίασε γενναίως διὰ χρημάτων, τῶν ὁποίων εἶχον ἀνάγκην διὰ τὸ ταξιδεῖόν μου· διότι αἱ οἰκονομίαι μου τὰς ὁποίας ἐσύναξα μετὰ τοσούτου κόπου ἐγένοντο λεῖα τοῦ Δικαστηρίου. Ἀνεχώρησα ἐκ Φλωρεντίας διὰ Σικελίαν, ὅθεν μὲ τὸ πρῶτον πλοῖον τὸ ὁποῖον εὗρον ἔφθασα εἰς Κωνσταντινούπολιν· ἐστήριξα τὰς ἐλπίδας μου ἐπὶ τῆς ποσότητος τὴν ὁποίαν εἶχον καταθέσει παρὰ τῷ φίλῳ μου ὃν θὰ παρεκάλουν νὰ μοὶ χορηγήσῃ ἄσυλον εἰς τὴν οἰκίαν

του. Ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μου, ὅταν οὗτος μὲ ἠρώτησε διατὶ δὲν ἀποκαθιστάμην εἰς τὴν ἰδικήν μου. Τότε μὲ ἐπληροφόρησεν ὅτι ξένος τις εἶχεν ἀγοράσει οἰκίαν ἐπ' ὀνόματί μου εἰς τὴν συνοικίαν τῶν Ἑλλήνων, λέγων εἰς τοὺς γείτονας ὅτι δὲν θὰ ἐβράδυνα νὰ ὑπάγω νὰ τὴν κατοικήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος· διηυθύνθην ἐκεῖ πάραυτα μετὰ τοῦ φίλου μου καὶ πάντες οἱ ἀρχαῖοι γνώριμοί μου μὲ ὑπεδέχθησαν μετὰ χαρᾶς· ἔπειτα γέρων τις ἔμπορος μοὶ ἐνεχείρισεν ἐπιστολὴν τὴν ὅποιαν εἶχεν ἀφήσει δι' ἐμὲ ὁ ἄνθρωπος ὅστις εἶχεν ἀγοράσει τὴν οἰκίαν ἐπ' ὀνόματί μου· ἰδοὺ τὶ ἀνέγνωσα ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ. α Ζαλεκιοὺς· ὑπάρχουν ἐνταῦθα δύο χεῖρες ἑτοιμοὶ νὰ ἐργασθῶσιν ἀκαταπαύστως διὰ νὰ σὲ κάμωσι νὰ λησμονήσῃς ὅτι σοὶ λείπει μία· ἡ οἰκία τὴν ὅποιαν βλέπεις σοὶ ἀνήκει, ὥς καὶ πᾶν ὅ,τι περικλείει καὶ θὰ λαμβάνῃς κατ' ἔτος τόσα χρήματα ὅσα χρειάζονται διὰ νὰ σὲ κατατάξωσι μετὰ τῶν πλουσιωτέρων κατοίκων τοῦ τόπου σου· δύνασαι νὰ συγχωρήσῃς ἄνθρωπον ὅστις εἶναι δυστυχέστερός σου! »

Ἦδυνάμην νὰ μαντεύσω τίς ἔγραψε

τὴν ἐπιστολὴν ταύτην· καὶ ἐπὶ τῇ ἐρωτήσῃ μου ὁ ἔμπορος μὲ ἐπληροφόρησεν ὅτι ἦτο ἄνθρωπός τις ὃν ἐξέλαβεν ὥς φράγκον, καὶ ὅστις ἔφερεν ἐρυθρὸν μανδύαν· ἐγνώριζα ἀρκετὰ διὰ νὰ ὑποθέσω ὅτι ὁ ἄγνωστος δὲν ἀπέβαλε πᾶν εὐγενὲς αἶσθημα· εὗρον ὅ,τι καλλίτερον εἰς τὴν νέαν μου κατοικίαν καὶ ἐπὶ πλέον ἐργαστήριον πλήρες προμηθείας καὶ ἐμπορευμάτων, ὠραιότερον τοῦ ὁποίου οὐδέποτε εἶχον ἄλλο· δέκα ἔτη παρήλθον ἔκτοτε· ἐὰν ἐξακολουθῶ νὰ ταξιδεύω σήμερον διὰ τὸ ἐμπόριόν μου, εἶναι μᾶλλον δι' ἀρχαίαν συνήθειαν, ἢ ἐξ ἀνάγκης. Ἐν τούτοις δὲν ἐπανείδον τὸν τόπον ὅπου ὑπῆρξα τόσον δυστυχής· κατ' ἔτος λαμβάνω ἀκριβῶς χίλια φλωρία, ἀλλ' ἂν καὶ δοκιμάζω ἀληθῆ εὐχαρίστησιν μαυθάνων ὅτι ὑπάρχει παρὰ τῷ δυστυχεῖ τούτῳ βάθος εὐγενείας καὶ μεγαλείου ψυχῆς, δὲν δύναμαι ὅμως νὰ ἐξαλείψω τὴν θλίψιν, ἥτις καταβιβρώσκει τὴν καρδίαν μου· διότι διατηρῶ πάντοτε ζῶσαν τὴν εἰκόνα, τὴν φοβερὰν εἰκόνα τῆς δυστυχοῦς Δευκῆς τῆς παρ' ἐμοῦ σφαγείσης.

(Τέλος).



ΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΕΝ Τῷ Ι΄ ΦΥΛΛΑΔΙΩ ΛΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

Τοῦ Θ΄. — Κόδρος — Κόρος — Ὅρος — Ὅρος.

Τοῦ Ι΄. — Μαρία — Μᾶ — Ἰα.

Τὴν λύσιν ἀμφοτέρων ἔπεμψεν ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις συνδρομητῶν πρώτη ἡ κυρία Ἡλέκτρα Ἀρκουδάρη, κατόπιν οἱ ΚΚ. Κ. Ι. Κατακουζηνός, Α. Ἀργυρόπουλος, Θ. Γεράδης, ἡ κυρία Ἀγγελικὴ Μαντζαβίνου, Ἰωάννης Κ. Κοντοῦ, Φωκίων Δ. Φωτιάδης, ἡ κυρία Χρυσούλα Νικολαΐδου, ἡ κυρία Χαρίκλεια Βορρέ, ἡ κυρία Μαρία Ν. Μπότση, ἡ κυρία Λασκαρίνα Στουρνάρη, Σιγάλας, Γεώργιος Α. Τέτσης, Γ. Χοϊδᾶς καὶ ὁ ἐν Πειραιεὶ Ἰωάννης Α. Μέρμηγκας.

Ἐκ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις πρώτος ἔπεμψε τὴν λύσιν ἀμφοτέρων ὁ ἐν Σέρφῳ Κ. Σταύρος Πολίτης, κατόπιν ὁ ἐν Σέρφῳ Κ. Κωνσταντῖνος Α. Κωνσταντινίδης, ὁ ἐν Λεβαδείᾳ Κ. Α. Μπερτζοάννης, ὁ ἐν Ζακύνθῳ Κ. Γεώργιος Σφήκας καὶ ὁ ἐν Πύλῳ Κ. Γ. Ματθαῖόπουλος.